

Αγωνιστές του κινήματος γράφουν στην Παντιέρα για την κομβική αναγκαιότητα της πραγματοποίησης της Πορείας του Πολυτεχνείου 2020

Γράφει ο Παναγιώτης Μαυροειδής

47 χρόνια τώρα, κάθε χρόνο στις 17 Νοέμβρη, η Αθήνα δονείται από ένα μεγάλο εργατικό, λαϊκό και νεανικό ραντεβού τιμής για την εξέγερση του Νοέμβρη του 73. Το **“Ψωμί - Παιδεία - Ελευθερία”**, παίρνει κάθε φορά διαφορετική υπόσταση αγώνα.

Φέτος η πορεία θα γίνει εν μέσω πανδημίας και η κυβέρνηση επιχειρεί να την **ματαιώσει**, αφήνει δε να εννοηθεί ότι δε θα διστάσει να την **ματώσει**.

Σε αυτή λοιπόν τη διαδήλωση από το Πολυτεχνείο προς Βουλή και Αμερικανική Πρεσβεία **θα είμαι παρών. Όχι επειδή** πηγαίνω κάθε χρόνο. Υπήρξαν χρονιές που μια ασθένεια ή μια εργασιακή επαγγελματική υποχρέωση ή κάτι άλλο, δε μου το επέτρεψαν. Φέτος όμως, όπως και νάχει, θεωρώ χρέος να βρεθώ εκεί, **ακριβώς επειδή** υπάρχει το μεγάλο θέμα της Υγείας. Δηλαδή **ΕΠΙΠΛΕΟΝ** λόγος αγώνα και όχι λιγότεροι. Εκτός αν πιστεύει κανείς ότι η κυβέρνηση κάνει ό,τι πρέπει σε αυτό το θέμα.

Όχι, επειδή αγνωώ και δεν φοβάμαι τον κίνδυνο του κορωνοϊού και της μετάδοσης, παρότι θα φοράμε όλοι και όλες μάσκες και θα τηρούμε αποστάσεις. **Αλλά επειδή** φοβάμαι πολύ περισσότερο το τι θα γίνει αν αφήσουμε την κυβέρνηση με ελεύθερα τα χέρια. Να αφήνει στο έλεός του το δημόσιο σύστημα υγείας, να μην παίρνει μέτρα για συγκοινωνίες και χώρους εργασίας, να μην προστατεύει με επιδημιολογική επιτήρηση ηλικιωμένους και ευπαθείς ομάδες, ενώ μπουκώνει τους ιδιώτες κλινικάρχες

Όχι επειδή υποτιμώ τον κίνδυνο να πληρώσω 150 ή 300 ευρώ άδικο, παράνομο, εκδικητικό πρόστιμο, παρότι θα έχουμε συμπληρωμένα έντυπα κίνησης. **Αλλά επειδή** είναι ακόμη πιο εφιαλτικός ο κίνδυνος μιας ληστείας διαρκείας της τσέπης μας, αν η κυβέρνηση καταφέρει να επιβάλει σιωπή νεκροταφείου. Ήδη, εν μέσω πανδημίας επιχειρεί κατάργηση 8ωρου, μη πληρωμή υπερωριών, νέα μείωση συντάξεων.

Όχι επειδή δεν λαμβάνω υπόψη μου την άθλια προσπάθεια της κυβέρνησης να μεταθέσει την ευθύνη της αιματηρής αποτυχίας της στους ανθρώπους που αγωνίζονται και στη μαχόμενη αριστερά. **Αλλά διότι** νομίζω ότι είναι δέκα φορές πιο αναγκαίο, όχι να “προστατευθεί η πλάτη της αριστεράς”, αλλά να υψωθεί φωνή απέναντι στην επιχείρηση μαζικής κοινωνικής ενοχοποίησης. Η κυβέρνηση, σε μια επίδειξη σαδισμού

προσβάλλει καθημερινά όλο τον κόσμο, παρουσιάζοντάς τον ότι τρέχει από πάρτι σε πάρτι, ότι βγαίνει κατά εκατομμύρια έξω μετά τις 9μμ και άλλα φαιδρά.

Όχι επειδή αψηφώ ασυλλόγιστα τα χημικά ή τα ρόπαλα της αστυνομίας στα 58 μου. **Αλλά επειδή**, με τρομάζει 100 φορές περισσότερο η περίπτωση να μην υπάρξει αντίσταση σε αυτό το αυταρχικό πλεόνασμα μίσους προς ό,τι θυμίζει ελευθερία που εκπέμπει η κυβέρνηση της ΝΔ και οι μηχανισμοί καταστολής του αστικού κράτους. Είναι έκδηλο πως ηδονίζονται με την προσπάθεια μόνιμης επιβολής καθεστώτος έκτακτης ανάγκης, κάνοντας χυδαία εκμετάλλευση και εκβιάζοντας με την πανδημία.

Ναι λοιπόν, θα κατέβω στην πορεία, **όχι επειδή** αγνοώ τον ένα ή τον άλλο κίνδυνο. **Αλλά επειδή** θεωρώ ότι είναι ασέβεια προς τη μνήμη των νεκρών της εξέγερσης του Νοέμβρη και στο πνεύμα όλων των λαϊκών εξεγέρσεων και επαναστάσεων, να θεωρεί κάποιος ότι αυτές οι μεγάλες τομές της ανθρωπότητας, αυτά τα όμορφα άλματα στον ουρανό, μπορούν να αντιμετωπίζονται με τη χυδαία λογική **“υπολογισμού κόστους και οφέλους”**, όπως μια επιχειρηματική κερδοσκοπική δραστηριότητα και η συμμετοχή έστω σε εκδηλώσεις τιμής τους θα πρέπει να συνδέεται με πιστοποιητικά σιγουράντζας!

Αναλογίζομαι τι θα γινόταν αν χιλιάδες νέοι, εν μέσω πανδημίας, δεν γέμιζαν τους δρόμους των **ΗΠΑ** μετά τη δολοφονία του Floyd και τις παρελάσεις των ενόπλων ακροδεξιών του Τραμπ.

Αναρωτιέμαι ποιο θα ήταν το μέλλον της **Πολωνίας**, αν χιλιάδες γυναίκες, πάνω στην κορύφωση του δεύτερου κύματος, δεν έπαιρναν το ρίσκο να αγωνιστούν και να βγουν στους δρόμους, ανατρέποντας τελικά το φρικτό νομοσχέδιο για τις αμβλώσεις. Ξεχάσαμε άραγε τόσο εύκολα ότι η Ρώσικη εργατική επανάσταση έγινε πάνω στην κορύφωση επιδημίας εξανθηματικού τύφου με εκατομμύρια νεκρούς; Αλλά και το επαναστατικό κύμα στην Ευρώπη στο διάστημα 1918-1922, δεν ήταν σχεδόν παράλληλο χρονικά με τη φονική Ισπανική γρίπη που θέρισε εκατομμύρια νέους και γέρους;

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Θα κατέβω και από σεβασμό προς κάθε εργαζόμενο/η που υποχρεούται να πάρει τη συγκοινωνία και να πάει στη δουλειά για 8 και 10 ώρες. Δηλαδή προς αυτούς που δεν μπορούν να καθορίσουν ούτε την τήρηση αποστάσεων, ούτε γενικά την τήρηση των μέτρων ασφαλείας διότι έχουν αντίπαλό τους το Διευθυντικό Δικαίωμα, τον κίνδυνο της απόλυσης, την απώλεια εισοδήματος ή τις προσβολές αν δεν υπακούσουν

Θεωρώ χίλιες φορές ντροπιαστικό και προκλητικό ταυτόχρονα, να ακούγεται θυμόσοφα δεξιά και αριστερά το **“τι να κάνεις... Πάρε όλα τα μέτρα προστασίας και έλα στη δουλειά, μετά πετάξου από το φαρμακείο και μετά κλείσου μέσα στο σπίτι, άντε βγάλε βόλτα το ζωάκι στην περίμετρο του σπιτιού, αλλά προς θεού μη κατέβεις σε μια συλλογική διαμαρτυρία”**.

Δεν είναι λύση να σκύβουμε το κεφάλι, αλλά και δεν αρκεί ως απάντηση να κουνάμε το κεφάλι συμφωνώντας με τη μια ή την άλλη κριτική.

Ο ραγιαδισμός δεν άνοιξε ποτέ δρόμους. Ούτε η σιωπή των νεκροταφείων ταιριάζει στην ζωντανή, υγιή κοινωνία των ανθρώπων.

Το ζητούμενο είναι η **αντίσταση, η αναπνοή, ο αγώνας για ζωή και ελευθερία.**

Η ιστορία πάντα γραφόταν με ανυπακοή, εξεγέρσεις και επαναστάσεις.

Ναι, **νόμος για μας είναι το δίκιο του εργάτη** και ζητούμενο η **ελευθερία**. Ό,τι και αν λένε οι νεκροθάφτες, όσο και αν γαβγίζουν τα μαντρόσκυλα.